

Naturvårdsverkets modell tillämpad på svensk varg

En modell tillämpas på en population. Det hävdas ofta att det finns en svensk/norsk gemensam population. Vad som är en population som kan användas för ett förfarande finns oftast inga fasta regler omkring. Det enda begränsande som faktiskt står i EU direktivets regelverk är en (effektiv) migrant per generation. Den gränsen är teoretiskt viktig eftersom den hindrar olika delpopulationer att glida isär alltmer.

Det finns ett sätt att göra vad som kan kallas "genetisk MVP" som Naturvårdsverket har använt för att fastställa FRP för lo utgående från att den genetiska variationen inte får falla mer än 5% per hundra år i en population utan immigration. Laikre och Ryman använde denna modell för att härleda vargantal och migrantkrav under förutsättningen att tillräckligt många vargar först tillfördes (20) för att bibehålla den genetiska variation på samma värde som i moderpopulationen. Tillämpad under antagandet att inga nya migranter tillkommer ger den $FRP=800-1000$, eller lägre med en viss migration, med de antaganden om migration som Naturvårdsverket gjort ger den $FRP=380$. För den svensk/norska vargstammen gav modellen orealistisk låga resultat, eftersom inaveln är så mycket högre än i källpopulationen. Ett annat sätt att uttrycka det är Laikre och Ryman föreslog modellen först efter att 20 nya vargar tillförts, en uppenbart orimlig förutsättning.

Men istället kan man tillämpa modellen på en population som täcker ett större område. Den karelska (Finska + ryska Karelen) kan betraktas som källpopulationen till den svensk/norska. Den svensk/norska stammen etablerats av få vargar alldeles nyligen. Den genetiska variationen ökar snabbt pga. av migrationen. Det är då är trivialt att modellen inte ger högre FRP än den demografiska sårbarhetsmodellen. Den forskningspanel rovdjursutredningen en gång använde utgick i sin skattning av vargbehovet i Sverige (700) från en genetisk modell som siktar mot överlevnad i evigheten utgående från en isolerad gemensam vargstam i Sverige, Norge, Finland och Ryska Karelen. Denna kallas här Skandikarelsk vargpopulation Nilsson (2013) spekulerar att det kan vara möjligt att utnyttja sådana landsövergripande populationer. NGOs har skrivit till de nordiska regeringarna och föreslagit att använda sådana gränsöverskridande populationer för att få tillräcklig storlek utan att nå socio ekonomiskt oacceptabla tätheter. Använder man denna allmänt accepterade geografiska begränsning för den vargstam som den genetiska MVPn skall tillämpas på för man en ungefärligen tillräckligt stor vargstam även utan migration till området. En rimlig del för Sverige blir 270. De 16 vargar som tillförs den Norsk/Svenska stammen (utöver 4 som redan kommit) finns redan i den karelska delen. Den Skandikarelska vargpopulationen kan ses som en avsnörning av den ryska. Förhållanden inom den Svensk/norska delstammen blir irrelevanta som isolerad företeelse. Den inavelsminskande invandringen blir en intern inom populations-angelägenhet. Genetisk variation räknas på den totala SkandiKarelska stammen. För den totala stammen blir den genetiska variationen stor nog och nära nog källpopulationen att man skall kunna sätta upp ett krav på att begränsa förlusten av genetisk variation till 5 eller 10 % per

århundrade. Trots det påstås från vissa håll att det inte finnas någon "seriös" forskning, som på "vetenskaplig grund" kan bekräfta att dagens stam på drygt 400 djur räcker.